

PELHAM
GRENVILLE
WODEHOUSE

STRÝC
DYNAMIT

**Pelham
Grenville
Wodehouse**

**Sírýc
Dynamif**

VYŠEHRA D

Z ANGLICKÉHO ORIGINÁLU
UNCLE DYNAMITE
PŘELOŽIL IVAN VÁVRA

First published 1948
Copyright by the Trustees of the Wodehouse Estate
All rights reserved

Translation © Ivan Vávra, 2009
Illustrations © Adolf Born, 2009

ISBN 978-80-7429-001-5

Lord Ickenham a nesmělý mladý soused

Odpolední lokálka právě vyrazila na svou obvyklou pomalou a nevzrušenou pouť z Wockley Junction s úmyslem dopravit cestující do stanic Eggmarsh St. John, Ashenden Oakshott, Bishop's Ickenham a jiných podobných ospalých jihoanglických obcí. Jako obvykle se jednalo o cestující odhodlané nevydat do rukou železničního eráru víc oběživa, než bylo nezbytně nutno, sukovité syny země, kteří si ve směs zakoupili jízdenky do třetí třídy. V první třídě, vyhrazené boháčům a marnotratníkům, seděli jen dva pasažéři: velký mládenec sportovního typu, s bezelstným, doruda opáleným obličejem, a vysoký, štíhlý distingovaný gentleman asi o třicet let starší, s výbojným šedivým knírkem a bystrým okem, jenž budil dojem, že naplnil svůj život radostnými a zajímavými událostmi a že hodlá pokračovat ve stejném stylu až do odvolání. Měl klobouček na stranu a doutník třímal jako bojovou zástavu.

V kupé panovalo ticho asi deset minut poté, co vlak vyjel na trať, decentní mlčení decentních anglických spolucestujících. Potom si mladík, který až dosud po očku pozoroval svého společníka, odkašlal a pravil: „Ehm...“

Starší gentleman vyčkávavě vzhlédl. Mladík zrudl ještě víc, neboť byl spíše neprůbojně povahy a v duchu soudil, že si počíná jako blbec, a zeptal se: „Járku, promiňte, ale nejste náhodou lord Ickenham?“

„Jsem.“

„To je prima.“

Starší gentleman se poněkud podivil. „Sám jsem tomu rád,“ připustil, „ale proč je to prima z vašeho hlediska?“

„No jo, poněvadž kdybyste nebyl...“ zarazil se a zhrzil se pomyšlení, co by nastalo, kdyby byl jako hňup oslovil něko- ho úplně cizího, „...já jsem vás totiž znal. Kdysi dávno. Do jisté míry. Můj kamarád, váš synovec Pongo, mě pozval, a tak jsem u vás byl hrát tenis a tak. Jednou jste mi dal dýško pět šilasů.“

„Pak se jeden diví, kam ty peníze jdou.“

„Vy si mě asi nepamatujete. Bill Oakshott.“

„Ovšemže si vás pamatuju, milý chlapče“ pravil lord Ickenham radostně a naprosto neupřímně, „chtěl bych mít desítku za každou příležitost, kdy jsem řekl ženě ‚Copak je asi s tím Billeem Oakshottem?‘“

„Opravdu? To je prima. A jak se daří lady Ickenhamové?“

„Prima, děkuji.“

„Prima. Jednou mi dala dýško půl koruny.“

„Ženy většinou rozdávají méně než muži, to už je tak. Je to prý tím, že jejich lebeční kosti jsou jinak utvářené. Ano, má drahá choť je v dokonalé formě, to musím s radostí potvrdit. Právě jsem se s ní rozloučil v přístavu v Southamptonu. Plaví se do Karibiku.“

„Na Jamajku?“

„To ne, jede úplně dobrovolně.“

Rudolící mladík se nad touto zprávou zamyslel a téměř řekl, že je to prima, ale pak si to rozmyslel a zeptal se, jak se daří Pongovi.

„Pongo,“ pravil lord Ickenham, „je rovněž ve znamenité formě. Je rozkročen nad světem jako Rhodský kolos. Nepřeháním, řeknu-li, že Moáb je jeho umývadlem a na něco hodí svůj střevíc. Zdědil kufry peněz po kmotříčkovi v Americe a může se teď postavit svému krejčímu bez zachvění. Je dokonce zasnouben.“

„Nádhera.“

„Ano,“ souhlasil lord Ickenham a potlačil překvapení nad neočekávaným projevem bohaté slovní zásoby.

„Ano, zdá se, že je z toho úplně rozzářený. Já sám se musím přiznat, že nejsem až tak bezvýhradně nadšen. Nevím, zda jste si toho všiml, Bille Oakshotte, ale na tomto světě není nic stoprocentně dokonalé. Jestliže vidíte přítele A. mávat nadšeně kloboukem a provolávat slávu, přítel B. se

pochybovačně chmuří. Totéž platí i o X. a Y. Vezměte si například tuto romantickou záležitost našeho Ponga. Vždycky jsem doufal, že se ožení s jinou dívkou, kterou jsem znal už od jejího dětství jako naprosto úžasnou osůbku; vyrostla z ní žena, která má šarm a eleganci a silný charakter. Mezi jiným má dost zdravého rozumu pro dva, což je přesně to, co Reginald („Pongo“) Twistleton ve své ženě potřebuje. Avšak nemělo to být. Samozřejmě, můžeme se na to dívat i z jiného hlediska. Podíváme se?“

„Ó, prosím, rozhodně!“

„Dobrá. Při pohledu z jiného hlediska jeho vyvolená nevypadá zle, ačkoli ji osobně neznám. Pochopitelně, to nejdůležitější je, aby se ten mladý blázen oženil a usadil. Abychom se totiž vyhnuli riziku, že jednoho dne přijde a předloží nám platinovou blondýnu s pečlivou oxfordskou výslovností, kterou našel na molu v Blackpoolu. Však se pamatujete, jak to s ním vždycky cloumalo, když šlo o ženské.“

„Neviděl jsem Ponga od té doby, co jsme byli malí kluci.“

„Už tehdy přeletoval z květin ky jako pitomý motýl. Byl to třídní Don Juan už v tanečních a když ještě nosil sametové šatečky s krejzlíkem jako Malý lord Fauntleroy. Jeho srdce bylo jako otevřená brána s nápisem ‚Vítejte!‘ na rohožce.“

„Tak s tím teď bude konec, že?“

„Doufejme. Ale víte, co řekl ten chlápek, Což může levhart změnit své skvrny a Habešan svou pleť? Nebo to byla kůže? Když už přišla řeč na Habešany,“ lord Ickenham zvolil osobnější téma, „kdo vás opékal nad řeřavým uhlím? Nebo jste si vyšel bez slunečnicku?“

Bill Oakshott se rozpačitě usmál.

„Jsem trochu připálený, to jo. Byl jsem v Brazílii. Jsem právě na cestě domů, rovnou z přístavu.“

„Vy tady v okolí bydlíte?“

„V Ashenden Manoru.“

„Jste ženatý?“

„Ne, bydlím tam se strýcem. Tedy on bydlí se mnou.“

„Jaký je v tom rozdíl?“

„Teda, to je tak, dům patří mně, ale bylo mi teprve šestnáct, když otec zemřel, a strýc přijel z Cheltenhamu a vzal

to tady do rukou. A už tady jako zarostl a nepohne se. Všechno kočíruje.“ Bill byl očividně pohnut svým neštěstím do té míry, že se mu zázračně rozjel jazyk. „Myslel byste, když se na něho podíváte, že mu to všechno patří. Teda, třeba například, abyste rozuměl, nejlepší pokoj v domě si zabral pro svou sbírku afrických suvenýrů.“

„Sbírá africké umění? Prokristapána!“

„A to není zdaleka všechno! Kdo má hlavní ložnici? Já? Aní náhodou. Strýc Aylmer. Kdo dostane jako první ranní noviny? Strýc Aylmer. Kdo dostane k snídani hnědé vajíčko?“

„Nechte mě hádat! Strýc Aylmer?“

„Přesně tak! Ksaku!“

Lord Ickenham si promnul knírek.

„Pozoruji ve vás takovou jakousi rezervovanost, Bille Oakshotte,“ prohlásil, „jako byste nesouhlasil s tím, že váš strýc žije v Ashenden Manor. Je tomu vskutku tak?“

„Jo.“

„Tak proč ho nevyrazíte?“

Nasupenost se vytratila z Billova chování a nastoupily rozpaky. Kdyby odpověděl popravdě, vyšla by najevo jeho láska k sestřenici Hermioně, a jakkoliv byl lord Ickenham sympatický starý páprda, přece jen se Bill nechtěl pouštět do přílišných důvěrností.

„To je taková věc,“ řekl jen a zašoupal botou velikosti houslového pouzdra po podlaze železničního vagonu. „Ne-vím, jak na to.“

„Jsou v tom nějaké komplikace?“

„Jo, komplikace.“

„Chápu,“ řekl lord Ickenham, který viděl, že jde o složitou rodinnou záležitost, a taktně usoudil, že do toho nebude šťourat. Věnoval se proto raději křížovce v novinách a Bill Oakshott zíral z okna na ubíhající krajinu.

Neviděl však povědomé luhy a háje, viděl před sebou jen krásnou tvář sestřenice Hermiony. Zářivá vize mu vyvstala před očima. A již zanedlouho, říkal si, to nebude pouhá představa. Je nazpět v Anglii a opět bude moci hledět do jejích jasných očí, popřípadě, kdyby zrovna stála stranou, obdivovat její nádherný profil.

A jak to bude probíhat dál, uvažoval. Bude zase jen civět a šoupat nohama? Anebo mu pomůže tříměsíční pobyt v nevázané Brazílii, aby se zbavil nemožné, zahanbující stydlivosti a aby jí konečně vyjevil tajnou vášeň, jež ho nepřetržitě ovládá už devět let?

Pevně v to doufal, ale zároveň si uvědomoval bezvýchodnost své situace.

Zaklepání na koleno ho vytrhlo z úvah.

„Ashenden Oakshott je už příští zastávka,“ připomněl mu lord Ickenham.

„Co to? A jo, to máte pravdu.“

„Měl byste se začít sbírat do boje.“

„To jo,“ odvětil Bill, vstal a sňal z police kufr. A pak, když vlak vysupěl z tunelu, vyrazil zděšený výkřik. Zíral, jako by nemohl uvěřit svým očím, několikrát zamrkal, ale nijak si tím nepomohl a stále viděl totéž.

Za normálních okolností nebylo nádražíčko Ashenden Oakshott místem, jež by mohlo vzbudit emoce či v duši vznítit soucit nebo hrůzu. Pozoruhodný zde byl snad jen přednostův knír, mocný a ve viktoriánském slohu, který vypadal, jako kdyby ho pěstovali v pařeništi, a jinak tu nebylo nic, co by mohlo člověka dojmout, ledaže by šlo o duši citlivou, které by se zželelo malého zřízence zápolícího se zástupem velkých konví na mléko. Jedním slovem by se to nádraží dalo označit za ospalé.

Avšak dnes vyrazil Ashenden Oakshott ze své ulity. Kam oko pohlédlo, od automatu na bonbony na jednom konci nástupiště až k boudě, kam ukládali smetáky a kbelíky, nástupiště se černalo lidským oceánem. Muselo jich tam být aspoň čtyřicet. Dva silní muži třímali tyče s transparentem, jehož tvůrce si to na délku dost dobře nerozvrhl:

VÍTEJTE DOMŮ, PANE WILLM!

A pak tam byla připravena místní dechová hudba, skauti, policajt a farář, smíšená společnost vesničanů obého pohlaví, družina dětí s květinami, patrně nejnižší stupeň nedělní školy, a důstojný muž s velkým bílým knírem, který to všechno řídil.

Bill Oakshott ztuhl u okna vagonu s otevřenými ústy jako zakletá postava ze Šípkové Růženky, a lord Ickenham z jeho ochablého výrazu bez obtíží rozpoznal povahu celé situace. Viděl před sebou mládence, který nevyhledával světskou slávu a stranil se pozornosti publika, skromného a ostýcha- vého člověka, který se hlavně snažil příliš nevyčínívat, pro něhož zde byla uspořádána nežádoucí vítací ceremonie. Proto teď vypadal jako zaskočený srnec.

Lord Ickenham byl naopak člověk, který se pozornosti světa nikdy nevyhýbal. Z pozornosti se přímo radoval. Kdy- by ho přišla na nádraží přivítat dechová hudba a skautský oddíl, stál by na plošině vagonu a jásal jim vstříc a ukláněl se na všechny strany, ještě než by vlak zastavil. Ale chápal, že jeho mladý společník je jiný, a proto byl jeho zděšením upřímně pohnut, ba dojat. Jako praktický člověk se nespo- kojil pouhým soucitným pohledem či povzbudivým stiskem ruky, jak by snad učinili jiní.

„Honem se skrčte,“ vybídl ho.

Pro Billa to bylo jako spásná výzva z nebes. Jako by se ve chvíli nejvyšší nouze jeho strážný anděl konečně rozhodl k nějaké konstruktivní akci. Zachoval se podle té rady bez prodlení. Za několik okamžiků sebou vlak trhl a vydal se na další cestu.

Když vstal z podlahy a oprašoval si ruce, starý pán ho pozoroval s neskrývaným potěšením.

„To bylo snad nejmrštnější zmizení zpronevěřilého dluž- níka, jaké jsem kdy viděl,“ řekl srdečně. „Jako cvičený tuleň, když se vrhá za herynkem. Už jste někdy předtím tohle dělal? Ne? To mě udivujete. Přisahal bych, že v tom máte dlouholetou praxi ze speciálních vlaků, co jezdí na dostihová závodiště. Nu, vypálil jste jim rybník. Snad nikdy jsem neviděl tak zklamanou kutálku. Byli jako smečka hladových sibiřských vlků, kteří konečně dohnali trojku a zjis- tilí, že v ní není ani jeden mužik. Taková věc jednoho doká- že naštvat. Když je hladovým vlkem, samozřejmě.“

Bill Oakshott se dosud chvěl. S oddanou vděčností hleděl na svého zachránce a přerývaně mu děkoval za spásnou radu.

„Ale prosím vás, to nestojí za řeč,“ řekl lord Ickenham. „Jsem jako ten člověk z příběhu o Damonu Runyanovi,

který se rozhodl ustavičně lidem prokazovat drobná dobrodiní. To prostě patří k šíření světla a lásky, což je můj stálý program a životní cíl.“

„Nikdy vám to nezapomenu, nikdy,“ opakoval důrazně Bill. „Uvědomujete si, že bych musel držet řeč a nepochybně taky políbit všechny ty příšerné děti s kytkami?“ Otrásl se odporem. „Viděl jste je? Asi milion dětí, každé s kytkou.“

„Viděl, viděl. Ten pohled mi řekl, že od dob, co jste k nám jezdil na tenis, jste musel něco v životě dokázat. Zástupy se neshromažďují jen tak k uvítání každého bezvýznamného Tondy nebo Vildy. Já sám jsem plnohodnotný hrabě a dávám to na sobě znát, a žádné dítky s pugéty mě nikdy nevítají. Co jste vykonal, Bille Oakshotte, že jste si zasloužil takovou slávu?“

„Vůbec nic!“

„Toť prapodivné. Jistěže to bylo všechno kvůli vám. Ne-psali by přece na transparent ‚pane Willm‘, kdyby to dělali pro někoho jiného.“

„To jistě ne.“

„Máte na někoho podezření, kdo to dal dohromady?“

„Asi je za tím strýc.“

„To byl ten pán s velkým knírem, jako ministerský předseda Clémenceau?“

„Jo. Ten to musel zpunktovat.“

„Ale proč?“

„To teda nevím.“

„Zkoumejte svou paměť. Nic se nestalo v nedávné minulosti, co by z vás udělalo kandidáta na uvítání dechovou hudbou a skautským oddílem?“

„No tak, byl jsem na výpravě v amazonské džungli.“

„Ach tak, na výpravě vzhůru po Amazonce? Myslel jsem, že jste tam měl jenom nějaké obchodní posláním v oboru pěstování para ořechů či podobně. To by ovšem mohl být důvod. A proč jste se dopustil té výstřednosti? Patrně abyste zapudil myšlenky na nějakou dívčinu, nemám pravdu?“

Bill se zase začervenal. Bylo to tak, skutečně se tímto způsobem pokusil – samozřejmě zcela neúspěšně – o řešení své bezvýchodné situace s Hermionou. Co jiného než neúspěch se dalo čekat.

„No tak jo, něco na ten způsob.“

„Za mých mladých let se jezdilo do Skalnatých hor na medvědy, střílet grizzly. Proč jste si vybral Brazílii?“

„Náhodou jsem viděl inzerát v *The Times*, výprava na dolní tok Amazonky, vedená nějakým majorem Plankem, tak jsem si myslel, že by to nemuselo být špatné.“

„Nu, škoda, že jsem o tom nevěděl dřív, zejména, když se uváží, že jsem vás znal jako kluka. Ale teď už budeme za chvíli v Bishop's Ickenhamu a je třeba se ptát, co teď hodláte počít? Počkat na vlak zpátky anebo vás vezmu k sobě domů, dám vám něco pro posílnění a pošlu vás domů vozem?“

„Nerad bych obtěžoval...“

„Naopak, nic by mi neudělalo větší radost. To jsme tedy vyřešili, ale ještě se budete muset zabývat otázkou, jak vysvětlíte strýci okolnost, že jste se nedostavil k slavnostní události.“

Na Billově tváři se objevil soustředěný výraz. Zamrkal asi jako kdyby se mu brazilský aligátor zakousl do lýtka.

„To jsem si taky říkal, jak...“ přiznal se.

„Musíte si připravit pořádnou, souvislou historku. Strýc je jistě vaší nepřítomností silně znepokojen, ba zarmoucen, a kromě toho se mi zdálo, že je to dost nebezpečný exemplář, jehož kousnutí může být i smrtelné. Co on je zač? Zápasník ve volném stylu? Zabíjí krysy překousnutím krční páteře?“

„Býval guvernérem jedné z kolonií Koruny.“

„To tedy bude stát jisté úsilí. Znam tyhle guvernéry, mají tuhý kořínek. Ale vy jste mi ještě neřekl, jak se jmenuje.“

„Bostock. Sir Aylmer Bostock.“

„Nepovídejte! To mě podržte, to je ten váš strýc?“

„Vy ho znáte?“

„Posledních tak asi čtyřicet let jsem ho neviděl, ale dříve jsem ho znal dost dobře. Byli jsme spolu ve škole.“

„Opravdu?“

„Říkali jsme mu Mugsy. Byl asi o tři roky mladší a byl to takový pořizek, napruděný prcek, který neuznával autoritu starších a šikanoval mladší. Jednou jsem mu musel nařezat kriketovou pálkou, právě z tohohle důvodu. Tím se ovšem vysvětlilo tajemství slavnostního uvítání: Mugsy kandiduje

do parlamentu, jak se tadyhle dozvídám z denního tisku, a potřebuje se zviditelnit. Stejně jako já i on se chce hrát na výsluní slávy člověka, který posunul hranice civilizace.“

„Já jsem přece neposunoval žádné hranice civilizace.“

„Ale ovšem, že jste je posunoval a roztahoval, jako by byly změkklým voskem ve vašich rukou. Ale to už se vzdalujeme od tématu: co mu tedy řeknete? Co kdybyste mu třeba řekl, že námaha horkého dne vás ukolébala do lehké dřímoty a než jste procítl, už jste byl v Bishop's Ickenhamu?“

„Prima.“

„Zamlouvá se vám ten návrh? Sám si myslím, že to není špatné. Jednoduché vysvětlení je vždycky nejlepší. Nemůže je nijak vyvrátit, to je důležité. A nebylo by to poprvé, jistá dáma chtěla jet do Birminghamu a odvezli ji do Crewe, je o tom píseň, *Oh, Mr. Porter*, a tak dále. Ano, to by mělo stačit. – Tak to byl tedy malý Mugsy, co? Nikdy bych nečekal,“ pravil lord Ickenham, „že skončí na poměrně úctyhodném místě, jako guvernér kolonie Koruny. Z toho vidíte, že se nikdy neví.“

„Kdy že jste ho viděl naposled?“

„O příštích prázdninách to bude dvačtyřicet let. Proč se ptáte?“

„Divím se jenom, že jste na něho někde tady nenarazil, když žijete tak blízko.“

„To vám vysvětlím, Bille Oakshotte. Učinil jsem takové pevné předsevzetí, že se budu důsledně vyhýbat sousedům. Patrně jste si sám povšiml, že na anglickém venkově bují náramná lokálně patriotická soudržnost. Moje žena se sice snaží mě občas vytáhnout na nějaký raut či dýchánek, ale já jen vzdorně pohodím kadeřemi a odmítnu se pohnout. A pokud jde o vašeho strýce, znal jsem ho jako kluka dost dobře, abych se zdržel jakéhokoli styku s ním v dospělosti.“

„Na tom něco je.“

„Mugsy prostě nemá tu správnou slunnou povahu. Obávám se, že Pongo si ani neuvědomuje, co mu hrozí, stane-li se Mugsy jeho tchánem. Vybral si jeho dceru Hermionu na společnou pouť životem, což pro něho, nešťastníka, neslibuje do budoucna nic dobrého. Nu vida, už jsme tu,“ dodal, když

vlak zpomalil při vjezdu do stanice. „Tak pojďme na ten drink. Možná, že tam bude i Pongo. Ráno mi volal, že se zastaví na noc. Chce se hlavně předvést v Ashenden Manoru.“

Svižně seskočil na peron a neustával v klábosení, aniž by se zastavil a uvědomil si, že ty řeči jsou pro jeho mladého společníka jako úder za ucho ponožkou plnou mokrého písku. Zaslechl sice cosi jako zavrčení buldoka kopnutého do žeber, právě když požívá skopovou kotletu, což ve skutečnosti byla Billova reakce na slova „společnou pouť životem“, ale pokládal to za bezvýznamné škytnutí.

Pongo Twistleton chce začít nový život

Letní odpoledne ustoupilo letnímu soumraku a Bill Oakshott se už dávno vzdálil, se srdcem zlomeným, z domu lorda Ickenhama, dříve než do sídla svých předků dorazil Pongo Twistleton. Cestou ho postihla jedna z oněch záhadných nehod, jež se zhusta přiházívaly malým sportovním vozům. Měl tak zrovna dost času se převléci k večeri a o osmé už seděl tvář v tvář strýci v jídelně s dubovým ostěním a zotavoval svou tělesnou schránku po zkouškách, které ho toho dne vyzkoušely.

Lord Ickenham se upřímně těšil z přítomnosti synovce; byl veselý a povídací jako vždy, avšak dokud tam překážel obsluhující personál, konverzace důvěrnější povahy nebyla na místě, a tak rozprávěli jen všeobecně o tom a onom. Pongo se nedávno vrátil z New Yorku, kde musel vykonat nějaké závěrečné kroky v záležitosti svého dědictví, a lord Ickenham mu naopak vyprávěl, že lady Ickenhamová je právě na cestě na Trinidad, aby se tam zúčastnila svatby dcery své dávné přítelkyně. Zmínil se i o setkání s dávným Pongo-vým přítelem Billem, kterého si Pongo pamatoval jen nezřetelně, jako „kolohnáta s velkým růžovým ksichtem, pokud si ho nepletu s někým jiným“. Přesto se však vyjádřil, že se těší, že obnoví staré přátelství, jakmile navštíví Ashenden Manor.

Pak ještě mluvili o jiných věcech, o počasí, o psech, o dvousedadlových sportovních vozech a jejich chování za funkčního stavu i naopak, o britské zahraniční politice, o vyhlídkách klisny Jujube v Goodwoodském poháru, a co by měl člověk dělat, kdyby našel ve své vaně mrtvolu cizího člo-

věka, který by měl na sobě jen cvikr a pár kamaší, což byla reminiscence na nedávnou Pongovu četbu.

Teprve když dopili kávu a zapálili si doutníky, přistoupil lord Ickenham k závažnějším tématům.

„Konečně máme trochu klidu,“ pravil spokojeně. „Je to vždycky velká úleva, když ten sluha vypadne. Jak pravdivý je ten verš v kostelním zpěvníku, ‚Mír, věčný mír, když drazí bližní v dáli dlí‘. Ne že bych považoval Coggse za drahého bližního. Spíš ho vlídně snáším, ale trochu z něho mám i hrůzu. Mám naprosto mimořádně velkou radost, Pongo, žes mě navštívil. Už nějaký čas si s tebou chci popovídat o tvých plánech, a tak vůbec.“

„Aha,“ řekl vyčkávavě Pongo. Na tváři toho hubeného mladíka s citronově žlutými vlasy, ale jinak veskrze příjemnými rysy, by vnímavý pozorovatel snadno zjistil trochu poplašený, nejistý výraz, asi jako se tvářil svatý Antonín těsně před propuknutím pokušení. Byl si skoro jist, že teď nastala chvíle, kdy bude nutno postavit se tomuto strýci se vši rozhodností a nastavit pevnou zeď proti jeho záludnému nájezdu.

Během večere hlavu rodiny bedlivě pozoroval a neušlo mu, že hovoře o cestě své ženy do Západní Indie, lord Ickenham se tvářil jako malý chlapec, který je ponechán doma bez dozoru a který ví, kde je uložen klíč od skříně s marmeládou. Byl to takový ten lesk v strýcových očích, který už znal a o němž věděl, že ohlašuje nějakou výtržnost, nepříjemnost a skandál. Pozoroval jej už při polévce a teď, když strýc vychutnával svůj doutník, byl výraznější než kdy předtím. Pongo se obrnil a čekal, co přijde.

„Na jak dlouho se hodláš zahrázit u těch svých Bostocků?“

„Asi na týden.“

„A potom?“

„Patrně zpátky do Londýna.“

„Znamenité! To jsem chtěl slyšet. O tom jsem se potřeboval ujistit,“ zajásal lord Ickenham. „Pojedeš nazpět do Londýna a já pojedu s tebou a uspořádáme si tam pěkné odpoledne, plné zábavy i poučení.“ Pongo ztuhl. Neřekl sice „Ha!“, ale nějaký takový výkřik se dal vyčíst z pohledu, který vy-

slal přes jídelní stůl. Tužil správně: zbaven na čas manželského dohledu, Frederick Altamont Cornwallis, pátý hrabě z Ickenhamu, měl v plánu si vyhodit z kopytka.

„Vůbec se nedivím,“ zamyšleně prohlásil jednou v kuřárně jeden z mladých členů Klubu trubců, „že Pongo pravidelně zbledne a okamžitě se shání po posilujícím doušku, kdykoli jen zaslechne jméno svého strýce Freda. Řeknu vám, ten strýc je prostě dynamit. Kdykoli je v Pongově blízkosti, tenhle dědouš nabitý druhou mízou nešťastníka někam vyláká a pak ho zdecimuje přímo před očima veřejnosti, podrobí ho zatěžkávací zkoušce a patřičně se k tomu rozmáchne, nezná přitom mezí. Už má na hřbetě pár křížků, ale chová se věčně, jako by mu bylo dvaadvacet. Asi víte, čemu se říká ‚skopičiny‘, a přesně tak vyvádí, a není-li pod dohledem, skoro pořád tropí neplechu. Jen ať vám někdy Pongo řekne, k čemu došlo, když s ním šel na psí dostih.“

Kdyby byl lord Ickenham tento kritický projev zaslechl, byl by první, kdo by jej schválil jako oprávněný. Měl už zkrátka takovou povahu, od chlapeckého věku vždy bujarou a činorodou, a stejně jako si do soumraku života uchoval tělesnou štíhlost a pružnost, i jeho duch zůstával týž, čilý a nadšený, s nezkaženým pohledem na svět, jak by jej vnímal lehce podnapilý studentík. V průběhu několika posledních let si s Pongem několikrát vyrazili neobyčejně uspokojivým způsobem a strýc Fred s radostí vzpomínal, že se přitom vždy pořádně rozšoupl. Nejvíc tenkrát na dostizích chrtů, ačkoli si vždycky myslel, že civilizovanější policajt by se byl spokojil pouhým pokáráním.

„Jestliže jsi při večeři dával pozor, co říkám,“ vrátil se k svým plánům, „pak jsi zaznamenal, že tvoje teta mě na několik týdnů opustila. Následně velmi trpím, je to úplná agónie. Jsem jako ti romantici v básních z první poloviny devatenáctého století, kteří tklivě lkali po uprchlých gaze-lách. A přesto...“

„Tak poslyš,“ řekl Pongo.

„A přesto lze při téměř každém černém mračnu, dáme-li si s tím trochu práci, zpozorovat zářivě stříbrný okraj, někdy úplně uzoučký, a tak i strašlivá budoucnost, jež mě teď čeká, je do jisté míry zpříjemněna myšlenkou, že budu mít

podstatně větší volnost pohybu. Tvoje teta, nejdražší bytost na světě, jakkoli by ji nikdo nemohl více milovat než já, je ve své podstatě... jak bych to nazval... jaksi restriktivní. Má neochvějně názory, jak je ti známo, na moje rekreační zájezdy do Londýna a ty lumpárny, jak to nazývá, čímž omezuje moje sebevyjádření. A to je velká škoda a chyba. Neboť život v márnici, jakou je Bishop's Ickenham, nevyhnutelně vede k zpráchnivění a ztrátě kontaktu s moderními myšlenkovými proudy. Nemyslím, že bych dnes byl schopen jmenovat jediného vyhazovače v celém West Endu, a znával jsem je kdysi všechny! Takže proto...“

„Tak poslyš...“

„Takže proto není ten fakt, že si zabalila zubní kartáček a odplula k Trinidadu, jakkoli to vrhlo stín na moji existenci, tak úplně tragický. Moje existence se sice bude podobat vyprahlé pustině, ale na druhé straně se zase budu moci vzchopit a vyrazit vstříc lepším zítřkům. Dej mi tedy vědět, jakmile se vrátíš do Londýna, a já se k tobě připojím v plné zbroji, vlas spleten do válečného vrkoče. Panebože, jak jsem dnes omládl! To musí být tím počasím.“

Pongo si oklepl popel z doutníku a usrkl brandy. Tvářil se chladně, odměřeně.

„Tak poslyš, strýče,“ řekl a jeho hlas zněl jako hudba pro ucho anděla, jenž bude sepisovat hříchy při posledním soudu, neboť z něj bylo jasné, že dojde k zásadnímu prohlášení.

„Na tohle tedy úplně zapomeň!“

„Zapomeň?“

„Zapomeň, navždy. Na psí dostihy mě už nedostaneš.“

„O psích dostizích jsem se vůbec nezmínil. Ačkoli dostihy chrtů jsou obdivuhodná příležitost k studiu lidských povah.“

„Nebo k jiné z tvých strašlivých pochybných zábav. Jedním slovem, odstup ode mne! Přijedeš-li mě navštívit, dostaneš u mě doma oběd a pak ti půjčím něco zajímavého ke čtení. Nic jiného nečekej!“

Lord Ickenham vzdychl a nadlouho se odmlčel. Přemýšlel o kletbě peněz. Když byl Pongo ještě mladý, nemajetný právník a připravoval se k advokátní zkoušce, občas se

pokusil pumpnout strýce o nějakou tu pětku a vždy byl ochotným, bujarým společníkem při světských radovánkách. Dědictví z něho udělalo úplně jiného člověka. Starý, prastarý příběh, řekl si lord Ickenham.

„Tak dobře,“ řekl nakonec. „Jestliže se na to díváš takto...“

„Dívám,“ potvrdil Pongo. „Můžeš si to zapsat na manžetu. Další diskuse jsou zbytečné, neboť jsem pevně rozhodnutý. S Hermionou na tom nejsem nejlépe – má námitky proti mému členství v Klubu trubců – a nejmenší náznak skandálu by se mohl stát posledním stéblem. A co je nejhorší, o tobě je přesně informována.“

„Můj život je otevřená kniha.“

„Víš o tvých výstřednostech a zřejmě se obává, že by mohly být dědičné. Doufám, že nejsi po strýčkovi,“ říkává se zkoumavým pohledem.“

„Patrně jsi dobře nerozuměl. Jistě říkává ,Doufám, že jsi po strýčkovi‘. Nebo snad řekla ,Och, miláčku, měl by ses snažit, aby ses víc podobal strýčkovi‘.“

„Musím se pozorovat jako ostříž, střežit každý svůj krok. Kdyby si umanula, že je něco v nepořádku, že nejsem na sto procent spolehlivý a seriózní, můžu se rozloučit s pomyslením, že si ji v cylindru a proužkovaných kalhotách povedu od oltáře.“

„S tím bys asi nesouhlasil, že bych dělal tvého komorníka a jel s tebou na Ashenden Manor? Mohlo by z toho povstat něco nevinného povyražení.“

„Proboha!“

„Jen mě to tak napadlo. A stejně by to nešlo. Musel bych si oholit knír, a já mám svůj knír velmi rád. Člověk, který nemá ani děti ani děvčátka, obvykle velmi přilne k svému kníru. Tak ona je taková spíš přísná?“

„Co tím myslíš, spíš přísná?“

„Taková vznešená a ušlechtilá. Vzorná reprezentantka britského ženství.“

„To jo, rozhodně. Ona je úplně úžasná. To bys ji musel znát, abys to pochopil.“

„Velmi se na to těším.“

„Mám tady fotku, jestli se chceš mrknout,“ pravil Pongo a vytasil obrázek kabinetního formátu, jako když iluzionista tahá králíka z cylindru.

Lord Ickenham jej vzal do ruky a pozorně jej prostudoval.

„Pozoruhodná tvář.“

„Všimni si těch očí!“

„Vidím.“

„A ten nos!“

„Rovněž. Vypadá chytře.“

„Ó jéje! Ona píše romány.“

„Probůh!“

V Pongově hlavě se zrodilo strašné podezření.

„Co, nelíbí se ti něco?“ zeptal se nevěřičně.

„Něco ti povím,“ začal velice opatrně lord Ickenham.

„Rozhodně vypadá jako výjimečná žena, ale řekl bych, že to není žena pro tebe.“

„Proč ne?“

„Myslím, že máš proti ní příliš velký handicap. Jen se podívej na ty rysy! Panovačná, nemilosrdná brada. Zářící oči.“

„Co máš proti zářícím očím?“

„Taková věc nepatří do normální domácnosti. Chceš-li vyjít se ženou se zářícíma očima, musíš být muž z ocele či z jaderného fládru. Jsi snad z jaderného fládru? Nejsi! Jsi jako já, poddajný *podnoš*.“

„Pod co?“

„Podnoš je člověk, který ochotně a bez rozpaků každé ráno přináší ženušce pod nos do postele podnos se snídaní a šveholí na ni, zatímco ona pije bílou kávu a přikusuje rohlík s džemem. Trochu jako panoš, ale nižší kategorie. Podnoš nemůže k rodinnému štěstí potřebovat spisovatelku s panovačnou bradou a zářícíma očima. Naopak je mu třeba něžné boubelky, která opětuje jeho šveholení a v případě potřeby i vrká. Já vždycky radím každému mladému nerozváživci, který se rozhoduje zvolit si družku pro společnou pouť životem, aby si našel takovou, kterou se nebude rozpakovat zalechtat. Dovedeš si snad představit, že bys mohl lechtat Hermionu Bostockovou? Pokusíš se o něco takového a ona se napřímí a řekne jen ‚Pane!‘? Pro tebe by ovšem ideální manželkou byla Sally Painterová.“

Při zmínce toho jména se stalo, co se někdy stává při zmínkách jmen z dávné minulosti. Pongova tvář ztvrdla jako maska a celá jeho bytost jakoby se potáhla tenkou vrstvou ledu. Citlivější člověk by se začal shánět po teplejším oblečení, ne však lord Ickenham.

„Má Coggs nějaké potíže s nohama, kuří oka nebo něco?“ zeptal se Pongo. „Chodí tak divně, jako by měl bolesti.“

„Od chvíle, kdy přijela do Anglie,“ lord Ickenham se nechal odvrátit, byť navržené téma skýtalo široké možnosti, „jsem doufal, že skončíte jako šťastný párek. A jednoho dne jsi mi oznámil, že se tak děje. A pak, ksakru,“ zvýšil hlas o více než pouhé poznání, „jsi mi jiného dne oznámil, že z toho nic nebude. Proč, to nikdy nepochopím, jak člověk, kterému se zdaří zasnoubit se se Sally Painterovou, může dopustit, že z toho nakonec nic není. Byla to ovšem tvoje vina.“

Pongovým úmyslem bylo vytrvat v mrazivém mlčení, než tato nevhodná diskuse pomine, ale nespravedlivé nařčení ho vyburcovalo.

„Ani náhodou! Dovol, abych ti to náležitě ozřejmil.“

„To bych byl opravdu rád. Někdo by mi to měl vysvětlit. Ze Sally jsem nedostal ani slovo.“

„Ty jsi s ní mluvil?“

„Přijela sem s Otisem před čtrnácti dny a nechala tady bustu, nevím proč. Táhle v koutě.“

Pongo pohlédl na bustu bez zájmu.

„A nic ti neozřejmila?“

„Řekla, že zasnoubení bylo zrušeno, což jsem už věděl, ale jinak nic.“

„A tak,“ řekl Pongo a dýchal ztěžka, jako by se pohledem loučil s tělesnými pozůstatky své minulosti, „tak to bylo následovně: chtěla, abych něco udělal, a já jsem to neudělal, a ona mi řekla, že jsem trapný strašpytel.“

„Víš to jistě? Nebylo to spíš slůvko politování, že jsi strašný trpitel?“

„Pak jsme si ještě řekli všelicos jiného, já jsem ji nějak nazval a ona na to cosi odpověděla. A večer mi poslíček přinesl zasnubní prsten a dopisy a vůbec všechno.“

„Nepodstatná rozmíška. Čekal bych, že něco takového by se mělo vyřešit hned nazítří.“

„Nu vidíš, a nevyřešilo se. Ono to s tím strašpytlem byla poslední kapka. Už nějaký čas jsme si příležitostně vjížděli do vlasů a dříve nebo později muselo dojít k rozhodnému střetnutí.“

„A co bylo hlavním jablkem sváru?“

„Za prvé, její zatracený bratr. Ten mi jde děsně na nervy.“

„Souhlasím, že Otis není všeobecně oblíbený chlapec. Sally mi řekla, že se teď stal nakladatelem. Jistě to dopadne stejně neslavně jako jeho starožitnictví. Sdělils jí, že ti jde Otis na nervy?“

„Ano, a dost se kvůli tomu načurila. A pak ještě víc, když jsem se vyjádřil, že by měla vzdát svoje sochaření.“

„Co máš proti jejímu sochaření?“

„Moc se stýká s pochybnými uměleckými existencemi, fousáči z Chelsea,“ řekl Pongo a otrásl se spravedlivým rozhořčením. „Byl jsem v jejím ateliéru, měla tam stovky fousáčů, jako švábi lezli zpod nábytku a byli zarostlí až k obočí.“

Lord Ickenham zamyšleně potáhl z cigára.

„Vidím, že jsem se mýlil, když jsem se vyjádřil, že nejsi muž z oceli a jaderného fládru. Je tomu zcela naopak: uplatňuješ svou autoritu jako šejk.“

„Jenže ona taky uplatňuje svou autoritu. Pořád mě sekýruje.“

„Dívky to dělávají, zvláště Američanky. Znam to, neboť jsem si takovou jednu vzal. Je v tom jejich charakteristický půvab.“

„Musí to mít jisté meze.“

„A jak jsi došel ke své mezi? Něco jsi mi naznačil. Co na tobě chtěla?“

„Abych vzal do New Yorku nějaké šperky a propašoval je skrz celnici.“

„To mě podrž, toť přímo zločinné dobrodružství! Ale odkdy má Sally nějaké šperky?“

„Nešlo o její šperky, patřily její bohaté americké kamarádce. Nějaká Alice. Nakoupila si cetky na Bond Street

a v okolí a nechtělo se jí platit clo, a tak si Sally usmyslila, že já to provezu.“

„To byla pěkná, přátelská myšlenka.“

„Pěkná pitomost to byla, a taky jsem jí to hned řekl. Stál bych tam jako blbec, až by mi newyorští celníci v přístavu vykuchali kufr.“

Lord Ickenham si povzdechl.

„Takhle to tedy bylo. Je to škoda. Sally by asi dost potřebovala movitého manžela. Zdá se mi, že je na tom bledě.“

Pongovi poklesla brada. Třeba se rozešli, měl pořád ještě laskavé, citlivé srdce.

„Cože?“

„Myslím, že se pořádně nenají.“

„Nesmysl!“

„To není nesmysl. Je hubená a způsob, jakým se tady pustila do jehněčí pečeně s hráškem, dával tušit, že neměla pořádné jídlo už několik týdnů. Řekl bych, že sochařina není zrovna nejvýnosnější způsob obživy. Kdopak si dnes koupí takovouhle hliněnou bustu?“

„Tak to ale vůbec není,“ namítl Pongo ulehčeně, „ona se nemusí živit sochařinou, jelikož jí teta z Kansasu odkázala nějaký menší peníz.“

„To je mi známo, jen jestli jej ještě má. Už jsou to dva roky, co přijela za Otisem do Londýna. Mohl to z ní vylákat a utratit. Podnikavý Otis za dva roky dokázal víc.“

„Sally má dost zdravého rozumu.“

„I ty nejrozumnější dívky se stávají obětmi, jde-li o podporu milovaných bratříčků. Stojí za zmínku, že jsem jí nedávno napsal, že zanedlouho hodlám přijet do Londýna a že bych ji rád pozval na večeři, a ona odpověděla, že je moc ráda, protože se mnou chce mluvit o něčem velmi naléhavém. Podtrhla slůvko ‚velmi‘. Neměl jsem z toho dobrý pocit. Byl to stejný pocit, jako když jsi mi psával, že máš malou nepříjemnost s jedním bookmakerem a že doufáš, že ti budu moci poskytnout malou půjčku. Sejdu se s ní zítra a vyzkoumám, oč jde. Chudák Sally, doufám, že není v nějakém průšvihů. Je to senzační děvče.“

„To teda je.“

„Stále téhož názoru?“

„To teda určitě. Pořád ji strašlivě miluju. Dokonce se mi podařilo něco pro ni udělat, těsně než jsem jel do Ameriky. Hermiona se mi svěřila, že starý Bostock chce obšťastnit místní občanské sdružení svou bustou, tak jsem to přihrál Sally. Jistě jí taková objednávka prospěla.“

„Nu vida! Citlivá dívka jistě může být takovou pozorností ovlivněna. Jako bych ji slyšel, jak vykřikuje pochvalné zmínky o rytíři na bílém koni v hodině nouze. Jestli vynesesh karty obezřetně, třeba si tě přece jen vezme.“

„Zřejmě jsi pozapomněl, že jsem zasnouben s Hermionou?“

„To lze jistě změnit.“

„Ha!“

„Pongo, tvoji nejlepší přátelé by ti neporadili nic jiného. Jsi člověk zádumčivý, do sebe obrácené povahy, vždy ochotný dívat se na svět z té nejhorší stránky. Nikdy nezapomenou, jak to bylo tenkrát na psích dostizích. Sklíčenost z tebe číselala, když ti strážník kladl ruku na límec, připomínal jsi Hamleta. Potřebuješ k sobě žínku čilou a veselou, takovou, co po domě klade pastičky na myši, když vás navštíví biskup. Hermiona Bostocková jistě ani nikdy nikomu nenastražila pod prostěradlo jablečný koláč. Já bych na tvém místě neváhal se jí zbavit. Pošli jí procitěný telegram, napiš, že sis to rozmyslel, a šlus. Telegrafní blanket mám tady vedle v pracovně.“

Na Pongově tváři sídlil výraz zbožné oddanosti.

„Pro tvou informaci, strýče, od zasnoubení s Hermionou mě neodtrhneš ani párem splašených koní.“

„Ani bych to nezkoušel.“

„Zbožňuji tu dívku. Není nic, co bych pro ni neudělal. Abych ti dal příklad: řekl jsem jí, že jsem naprostý abstinent. Proč jsem to udělal? Jen proto, že jednoho dne poznamenala, že doufá, že nejsem jako ti ochmelkové, dnešní zlatá mládež, potloukající se po barech, ničící si játra. Jářku, já? Nikdy! Toho svinstva se nikdy nedotknu. Tak z toho vidíš, čeho jsem pro ni schopen.“

„Takže až přijedeš na Ashenden...“

„Přivítají mě osvěžujícím kroupovým odvarem a limonádou, ovšem. S tím počítám. Budu trpět, ale překonám to. Pro ni cokoli. Jak ti říkám, zbožňuju ji. Není-li Hermiona Bostocková anděl v lidské podobě, pak už tedy nevím, jak by měl takový anděl v lidské podobě vypadat. Až dosud jsem nepoznal, co je pravá láska.“

„Ne že by ses nesnažil to poznat. Sledoval jsem pozorně tvých padesát sedm milostných vzplanutí, počínaje tou pihovatou holčičkou v tanečních, která tě praštila dřevěnou činkou, když jsi ji chtěl v šatně políbit, a konče touto...“

Lord Ickenham se zarazil a Pongo ho pozorně sledoval.

„Touto...?“

„Touto směsí George Eliota, královny Boadicey a abstinentní teroristky Carrie Nationové,“ pravil lord Ickenham. „Guvernantkou s blesky v očích, osobou tvrdou jako podrážka, s níž by se žádný opatrný muž neměl ocitnout o samotě v temné uličce.“

Více už Pongo nesl. Vstal a odměřeně navrhl: „Připojíme se k dámám?“

„Žádné tu nejsou,“ namítl lord Ickenham.

„Nevím, co říkám,“ pravil Pongo popuzeně. „Chci říct, už bylo dost planých žvástů a teď je čas zahrát si biliár.“

Pongovy osudové nehody

(I)

Den poté se v odpoledních hodinách vydal Pongo Twistleton směrem k Ashenden Manoru s veselou písničkou na rtech a v radostném rozpoložení. Lord Ickenham, který plánoval svůj odjezd do Londýna na pozdější hodinu, mu přátelsky mával na rozloučenou ze schodů u hlavního vchodu. Nic tak nepotěší zamilovaného mladíka jako vědomí, že úspěšně odvrátil pokušitele, který ho chtěl svést k činnostem, jež by nedošly schválení milované bytosti. Pongo se cítil jako morálně zdokonalený člověk, když si připomněl rozhodnost, s níž odmrštil návrh na výlet, jehož účelem mělo být odpoledne plné zábavy i poučení.

Zábava a poučení, to určitě! Jen málokdo byl tak blízko tomu, aby vykřikl „Fuj!“, jako když do jeho sluchu vnikl ten návrh a zasáhl jeho bytost jako slina odporného plaza. Byl vpravdě ohromen nestoudností strýce, který se odvážil lákat k zábavě a poučení tohoto mladého muže, jenž se odřekl světských ohavností jednou provždy. Otrásl se ošklivostí nad tou nevkusnou epizodou a zapudil ji do nejhlubšího nevědomí, aby obrátil svou mysl k radostné události, nadcházejícímu setkání s Hermioninými rodiči.

Byl si jistý, že to bude radostná událost od samého začátku. O těchto rodičích měl sice jen kusé informace, ale byl přesvědčen, že to jsou inteligentní staroušové, kteří poznají prima ženicha na první pohled, takže mu budou zobat z ruky od prvního okamžiku, neboť v něm uvidí člověka spravedlivého, čestného, nepřístupného světským svodům

a plně kvalifikovaného, od hlavy k patě. „Naše drahá,“ napíše své dcerce, „jaký to roztomilý člověk!“ Sir Aylmer, pod jehož trochu drsnou skořápkou se skrývá zlaté srdce, na závěr dne řekne své choti, jemné a mateřské dámě, v soukromí jejich ložnice: „Nu, má milá, s tímto mladíkem asi nepochybíme, což?“, a možná dodá i nějaké spokojené „Inu, inu!“ Upřímně se těšil, jak ty starouše pojme do svého srdce a už je nepustí.

Když však dorazil k cíli, shledal, že to všechno nebude tak jednoduché. Chcete-li pojmout někoho do svého srdce a nechat ho zobat z ruky, musíte se nejdříve dostat do jeho příbytku. A s tím byly nepředvídané obtíže.

Ashenden Manor vznikl v době, kdy domov nebyl jen místo, kde si majitel obuje pohodlné trepky a zapálí si dýmku, ale především místo, které mělo majitele uchránit před útoky nepřátelských nájezdníků a před jejich beranidly. Vstupní brána byla pevná, masivní, a ve chvíli Pongova příjezdu uzavřená. Byl tam sice zvonek, ale zřejmě nefungoval. Pongo se o něj opřel na dlouhou chvíli, ale k ničemu to nevedlo, takže bylo třeba přemýšlet o alternativním řešení.

Rychle si všiml otevřeného francouzského okna v celkem nepatrné vzdálenosti od místa, kde stál. Usoudil, že to by mohlo být to řešení, i když ovšem lézt někam oknem, kam jdete poprvé, je trochu neobvyklé, ale starý dobrák sir Aylmer mu to jistě snadno promine. Opustil tedy hlavní vchod, zamířil k oknu a oknem vstoupil do místnosti. Okamžitě se ho zmocnil tentýž pocit, který se pravidelně zmocňoval lidí vstoupivších poprvé do místnosti, kde bývalý guvernér choval svoji sbírku afrických kuriozit. Během let svého čestného exilu v koloniích totiž sir Aylmer nashromáždil tu nejоšklivější, nejzbytečnější a nejbezpečnější sbírku ze všech, které kdy nashromáždil kterýkoli bývalý guvernér, a jeho suvenýry zaútočily na Pongovu citlivou duši, jako by ho přenesly do jiného, strašlivého světa.

Vzal omámeně do ruky nejbližší předmět a zamyslel se nad otázkou, proč neznámý divoch, zřejmě pod vlivem pořádné lihoviny, vyrobil z červeného bahna tuto věcičku, když mohl jistě vynaložený čas strávit užitečněji, lovem

krokodýlů nebo utloukáním obyvatel sousední vesnice, a tak přemýšlel, když tu se pokojem rozlehl hlas nikoli nepodobný hlasu trouby při Posledním soudu:

„REGINALD!“

Pongo se ovšem strašně lekl, věčičku upustil a ta se roztránila na malé kousky. Hned poté vstoupila do místnosti hřmotná postava, vpředu opatřená mocným bílým knírem.

(II)

Ve chvíli, kdy Pongo usedl za volant svého dvousedadlového vozu značky Buffy-Porson a sešlápl nožní startér, aby opustil Ickenham Hall, sir Aylmer Bostock spravoval prasklou lištu v okenní žaluzii v ložnici lady Bostockové. Těchto drobných úkolů v oblasti domácí údržby se ujímal rád; chtěl tu práci dokončit dřív, než se lady Bostocková vrátí poledním vlakem z Londýna, kde strávila týden s dcerou Hermionou.

Lord Ickenham se nikterak nemýlil, když předpověděl, že se jeho bývalý spolužák silně rozhoří, až zjistí, že oslavné přivítání Billa Oakshotta se nesetkalo s plánovaným výsledkem. Během svého života si bývalý guvernér zvykl, že jeho ceremonie vždycky běžely jako hodinky, a teď mu bylo zakusit trpkou chvíli zklamání a selhání. Za takových okolností se probouzejí temné vášně, dochází k zatínání pěstí, mumlání kleteb a hryzení dolních rtů. V jeho případě to bylo ještě horší, neboť sir Aylmer byl i za příznivých okolností většinou naladěn jako polapený medvěd brtník. A tak pracoval na prasklé žaluzii s pohledem temným a nevlídným, s knírem zježeným, a občas si pobouřeně odfrkl.

Toužil po společnosti své choti, aby se jí mohl svěřit, jak mu ublížili, neboť si byl jist, že ho soucitně vyslechne. A sotva dokončil opravu porouchané žaluzie, už slyšel, jak ji taxík přiváží z nádraží. Lady Bostocková, dáma přibližující se k padesátce věkem a kobyle vzhledem, brzy nato vstoupila.

„Ach, tu tě mám, můj drahý,“ pravila rozjařeně. V jejich domácnosti to tak bylo nutné a zavedené, že lady Bostoc-

ková sama obstarávala rozjařenost za oba. Pak se zarazila a začichala: „Co je to za podivný puch?“

Sir Aylmer se zamračil. Neměl rád, když někdo kritizoval výsledky jeho počínání, byť se jednalo jen o nepříjemný puch.

„Lepidlo,“ vysvětlil stručně. „Lepil jsem žaluzii.“

„Ty jsi tak šikovný, miláčku,“ zajásala lady Bostocková. „Děkuji ti, děkuji. Asi sis myslel, že už se nikdy nevrátím, co? Je to nádhera zase být doma. V Londýně je tak dusno. Ale Hermionka vypadá moc dobře. Mám pro vás spoustu vzkazů, pro tebe i pro Reginalda. Už přijel?“

Téměř se zeptal, kdo je Reginald, ale včas si vzpomněl, že Hermiona se nedávno zasnoubila s nějakým otrapou toho jména, jenž mu určitě otráví život, a tak jenom řekl, že ještě nepřijel.

„Hermiona řekla, že dnes přijede.“

„Nu, nepřijel.“

„Neposlal telegram?“

„Neposlal.“

„Snad zapomněl.“

„Pitomý zabeďnělec...“ pravil sir Aylmer.

Lady Bostocková na něj pohlédla s nervózní obavou. Zdálo se jí, jako by byl proti Reginaldovi nějak zaujat a věděla, čeho je schopen. Mladíci, kteří nedošli jeho schválení, bývali rozdrčení na mastné skvrny během několika minut, a lady Bostocková si nepřála, aby k tomu došlo v případě tohoto Reginalda. Když se s ní Hermiona loučila na nádraží Waterloo, vydala jí přesné instrukce, Reginalda je třeba hýčkat jako jehňátko; a Hermioniny příkazy nebylo radno ignorovat. Hermiona očekávala, že její přání budou plněna, a lidé, kteří ji dobře znali, je spolehlivě plnili.

Připomněla si všechny ty snaživé mladé pobočníky, kteří se svíjeli pod guvernérovým pohledem a kroutili se na okrajích jako připálený papír za těch dávných šťastných časů v Dolním Barnatolandu, a pohlédla na něho s prosbou: „Budeš na něho hodný, vid’?“

„Já jsem vždycky hodný!“

„Nechtěla bych, aby si nějak stěžoval Hermioně, že jsme ho dost vlídně neuvítali. Víš, jaká je...“

Na chvíli se odmlčeli v myšlenkách na to, jaká je jejich dcera. Lady Bostocková pak přetrhla mlčení s nadějí ve hlase: „Třeba z vás budou nejlepší přátelé.“

„Pche!“

„Hermionka tvrdí, že je to skvělý člověk.“

„Petrně obvyklý případ mladého ničemy, který si maže vlasy brilantinou a přiblíže se chechtá,“ sir Aylmer odmítl hledat stříbrný okraj mraku a slunnou stránku života. „Stací úplně, že je tady William, a teď ještě Reginald, to bude peklo.“

Jeho slova jí připomněla, že se jako milující teta už měla zeptat.

„William tedy už přijel?“

„Ano, to teda přijel.“

„Doufám, že se slavnostní přivítání vydařilo. Tos měl výborný nápad, musím říct, že se mi to velmi líbilo, jak jsi mi to popsal. A je dobře, že se vrátil ještě před výroční slavností, on je vždycky tak užitečný při organizaci sportovního programu. Kdepak je?“

„Nevím. Doufám, že ho vzal ďas...“

„Aylmere! Co to povídáš?“

Od chvíle, kdy se jeho manželka vrátila, sir Aylmer nezafrkal, a teď se nashromážděná energie soustředila do ohromné exploze. Bylo to odfrknutí tak silné, že by je Pongo, který právě vjel do zámeckého parku mohl uslyšet a domnívat se, že mu zase praskla pneumatika.

„Co povídám? Já ti povím, co se stalo. Víš, co ten darebák provedl? Vůbec tady nevystoupil, zůstal sedět ve vlaku a jel až do Bishop's Ickenhamu a sem přijel v Ickenhamově automobilu až za několik hodin, v silně podnapilém stavu.“

To poslední bylo hrubě a nespravedlivě zkesleno následkem zatrpklosti a zaujatosti sira Aylmera proti provinilému synovci. Pod dojmem zpráv o zasnoubení své milované by Bill měl plné právo zpít se do němoty, ale zachoval se naopak jako příkladný abstinent se železnou sebekontrolou. Na začátek jednu rychlou a pak ještě jednu pomalejší, to bylo vše.

Je ovšem pravda, že Billovo chování při prvním setkání se strýcem bylo poněkud rozechvělé, takže mohlo vzbudit

mylný dojem. Není divu, když je citlivý mladý muž vystaven zuřivému starci, k němuž měl vždycky nesnadný vztah ostražitě úcty a v dané situaci se ještě cítí vinen; za takových okolností tvář rudne a údy se třesou, i když je člověk naprosto střízlivý a i kdyby byl celoživotní abstinent.

Tolik tedy k monstróznímu obvinění z podnapilosti.

Lady Bostocková jen zasykla způsobem, který dámy používají v situacích, kdy muži pronášejí kletby.

„Přijel vozem lorda Ickenhama?“

„Ano.“

„Ale jak se dostal do vozu lorda Ickenhama?“

„Zřejmě se sešli ve vlaku.“

„Ach tak. Překvapilo mě to, protože se s ním vůbec neznáme.“

„Já jsem ho znal před čtyřiceti lety, byli jsme na stejné škole. Od té doby jsem ho neviděl, bohudík. Je to šílenec.“

„Slyšela jsem, že je velmi výstřední povahy,“ pravila lady Bostocková a zpozorněla. „Poslouchej! Myslím, že slyším auto. To bude Reginald. Měl bys jít dolů.“

„Nepůjdu dolů, k čertu s Reginaldem! Ať chvílku počká. Napřed ti musím dopovědět o Williamovi.“

„Ó ano, prosím tě. To bylo prapodivné chování. Vysvětlil to nějak?“

„Výmluvu měl připravenou, to se spolehni. Tvrdil mi, že usnul a probudil se až v Bishop's Ickenhamu. Ale to jsem mu nespokl. Je mi to jasné: když viděl slavnostní uvítání, dostal trému a zůstal ve vlaku, zatracený zbabělec, a nechal mě tam na pospas vikáři, jeho ženě, dechové kutálce, deseti skautům a čtrnácti žákům nižšího stupně nedělní školy, se kterými jsem měl co dělat, aby z toho zklamání nezačali nějaký násilný protest. Zvlášť ti z nedělní školy byli silně roztrpčení.“

„Muselo to opravdu znamenat pro všechny strašné zklamání.“

„To by ještě nebyl takový problém, ale jistě mě to připravilo aspoň o sto hlasů.“

„Proč myslíš, drahouši? Vždyť to přece nebyla tvoje vina!“

„Co na tom záleží? Lidé takhle nepřemýšlejí. Zpráva o takovém trapasu se roznese po celém okrese. Jeden to poví

druhému, ten to dá dál, budu naprosto zesměšněn a lidé nebudou mít ve mne důvěru. A nic s tím nenaděláš, to je málo platné. A kluka, který je tak velký jako William, nemůžeš přehnout přes koleno...

Co je, vstupte!“

Po zaklepání vstoupila komorná Jane.

„Telefon pro milostivou paní. Je to pan vikář, madam.“

„Děkuji vám, Jane. Že přijdu za okamžik.“

„A já teda půjdu přivítat toho zpropadeného Reginalda,“ zafrkal sir Aylmer.

„Nezapomeň, co vzkázala Hermionka!“

„Nezapomenu, co vzkázala Hermionka, bez starosti,“ řekl otráveně sir Aylmer. Nikterak neslevil ze svého přesvědčení, že Reginald bude bezcenný vzorek zatraceného pitomce, jako všichni ostatní mladíci, ale na Hermiončin příkaz byl připraven vrkat jako hrdlička nebo aspoň jako může vrkat člověk, jehož normální vokální projev připomíná nepodařený slavnostní přípitek.

Vstoupil do salonu, ale nikoho tam nenašel, což ho zmátl. Avšak bývalí guvernéri jsou zvyklí reagovat rychle a pohotově, neboť jsou často vystaveni náhlým příhodám. Hledá-li bývalý guvernér ve svém salonu Twistletona a žádného takového tam nenajde, nezačne se rozpačitě popotahovat za knír a přemýšlet co teď. Nadme plíce a zvolá.

„REGINALD!“ zahřměl sir Aylmer.

Zdálo se mu, jakoby zaslechl nějaký šramot, když ozvěna dozněla, z místnosti, kde choval svou sbírku. Přešel přes halu a nahlédl tam.

Co uviděl, splnilo jeho očekávání. V místnosti bylo cosi, co mohl snadno být Twistleton. Vešel a tak se stalo, že si oba příslušníci různých generací vyšší společenské třídy mohli toho druhého dobře změřit v celém rozsahu. Na obou stranách vznikl zcela nepříznivý dojem. Pongo si prohlédl zvětřalou tvář ozdobenou mocným knírem a usoudil, že tento Bostock se nejen nepodobá laskavému dickensovskému staříkovi, jehož si vykreslil ve svých představách, nýbrž že je ze všech vředů na tváři země, jichž už v životě dost poznal, patrně ten nejobtížnější. Sir Aylmer se pohledem zahryzl do citronově žlutých vlasů a sjel až k značkovým ponožkám

a semišovým polobotkám; utvrdil se tak v názoru, že si počínal správně, když čekal, že Reginald bude otrapa, jenž mu otráví život, a rovněž i bezcenný vzorek zatraceného pitomce, protože obě tyto stránky jeho osobnosti mu byly na první pohled jasné.

Nicméně se dostavil s úmyslem vrkat jako hrdlička, a tak se do toho pustil.

„Aha, tak tu vás máme! Reginald Twistleton!“

„Tak jest! Twistleton, Reginald.“

„Jak se máte, moc rád vás poznávám, Reginalde,“ zařval sir Aylmer jako lev u napajedla postřelený do zadku, ačkoli se jistě domníval, že stále ještě vrká. „Moje paní tu bude za okamžik. A co to tady děláte?“

„Tady jsem se právě díval na ty – věcičky.“

„Moje sbírka afrických kuriozit. Nesmírně cenná.“

„Skutečně? Jak nesmírně?“

„Takových sbírek mnoho nenajdete. Trvalo mi deset let, než jsem ji dal dohromady. Zajímáte se o africké umění?“

„To jo! Úplně to miluju.“

To řekl šikovně. Knírem sira Aylmera proběhlo zavlnění, jež signalizovalo úsměv, a kdoví, v příštím okamžiku by snad bylo mohlo vzniknout trvalé a vřelé přátelství. Jenže naneštěstí v té chvíli padl pohled sira Aylmera na drť na podlaze; jeho úsměv zmizel jakoby uťat břitvou a byl vystřídán nepřátelským zavrčením takové zuřivosti, že se Pongo cítil, jako by mu hostitel vyškraboval dutinu břišní zednickou lžicí nebo dokonce zahradnickým rýčem.

„*Gorbl!!!*“ zařičel, zřejmě vzýváje na pomoc nějakého afrického bůžka. „Co to tady... Jak to... To jste udělal vy?“

„Ech... ano,“ řekl Pongo a stál přítom na jedné noze. „Je mi to příšerně líto.“

Sir Aylmer celkem logicky poznamenal, že jeho lítost mu není nic platná, a Pongo se ztotožnil s jeho logikou a řekl, že to docela chápe, a nervózně se přítom zahihňal.

Někteří lidé nesnášejí nervózní hihňání a sir Aylmer byl jedním z nich. Když byl ještě ve službě, často to říkal svým pobočníkům. Ani myšlenka na to, co by tomu řekla Hermiona, ho nezarazila od následujícího druhého nepřátelského zavrčení, proti němuž to první bylo docela vlídné a neškod-

né. Klekl si na podlahu a vypadal nad pozůstatky jako Marius lkající v troskách Kartága. Pronášel přitom mezi zuby kletby na adresu mladých idiotů, kteří mají obě ruce levé; Pongo sice nepochytil jeho projev úplně, ale slyšel dost, aby si mohl udělat celkový obraz.

Bezmocně polykal a na čele mu vyvstal lepkaavý pot, byl jako v duševní turecké parní lázni. Různé vychovatelky a školní principálové mu vždycky dávali najevo, že jeho inteligenční kvocient je nevalný; nyní však mu jeho inteligence docela stačila na poznání, že na návštěvě, kde bylo životně důležité zanechat dobrý dojem, vůbec nezačal dobře.

Sir Aylmer potom povstal a začal mluvit o tom, že tento kousek byl z jeho sbírky ten nejvzácnější a že by se s ním nerozloučil, ani kdyby mu nabízeli sto liber a ještě si přitom klekli na kolena. V té chvíli se z chodby ozval šustivý zvuk ohlašující příchod další postavy, a to nemalou rychlostí, a vzápětí do pokoje vtrhla lady Bostocková ve stavu bouřlivě vzrušeném.

Snad jen Sherlock Holmes by byl schopen z jejího chování dedukovat, že příčinou onoho vzrušení bylo to, že kaplan dostal spalničky, ale i prostomyslnému doktoru Watsonovi by bylo jistě zřejmo, že se stalo něco strašného, co mocně otrásl její duši. Ačkoli jinak byla za každých okolností perfektní hostitelkou, byla tak rozrušená, že si vůbec nevšimla Ponga, který teď stál na druhé noze.

„Aylmere!“

„Co?“

„Aylmere! Vikář...“

„No co?“

„Vikář volal, že pan Brotherhood dostal spalničky. Chce, abychom tam hned zašli...“

„Kdo to je, ksakru, pan Brotherhood?“

„Kaplan! Přece znáš kaplana, to je ten milý uhrovitý mládenec, pan Brotherhood. Dostal spalničky, ačkoli měl soudcovat kojence.“

„Cože kojence?“

„Soudcovat v soutěži krásy kojenců. Na výroční slavnosti.“

Je třeba říci několik slov o této výroční slavnosti. Byl to

vrchol společenské sezony v Ashenden Oakshottu, kdy se vybrané talenty a ti nejlepší z celé obce sešli na zámecké louce a předvedli své dovednosti. Byly tam různé závody a taneční vystoupení a soutěž dokonalosti kojenců a zkonzumovalo se tam obrovské množství koblih a vypily se spousty čaje. Něco mezi epsomským Derby a zahradní slavností v Buckinghamském paláci, kombinované s hostinou u Belšazara.

Proto může každý snadno pochopit, proč byla lady Bostocková tak rozrušena. Zámecká paní, jejíž kaplan ulehne se spalničkami těsně před výroční slavností, je jako producent, jehož diva ho opustí několik dní před premiérou, nebo jako vojevůdce, jehož úderný pluk si začne stěžovat na ischias v předvečer rozhodné bitvy.

„To je strašlivá situace. Příšerná! Naprosto nevím, kdo by ho mohl zastoupit.“

Sir Aylmer, který věřil, že věci se nemají ponechávat náhodě, pevně prohlásil, že on to rozhodně nebude, kdyby nevímco, a lady Bostocková ho ujistila, že ji nic takového ani nenapadlo.

„Ale někoho na to musím najít,“ řekla a její zrak divoce těkal od podlahy k nebesům a zase zpátky, a přitom padl na Ponga, který teď zase stál na té původní noze. „Vy jste asi Reginald?“ pravila roztržitě.

Reginald, zmatený emocionální scénou se sirem Aylmerem, se na okamžik ani nemohl upamatovat. Reginald? Bylo vůbec pravděpodobné, že zde byl nějaký Reginald? Ale ano, samozřejmě. Ta ženská má pravdu!

„Ano, jsem Reginald,“ přiznal se.

„Jsem nesmírně ráda, že se s vámi konečně setkávám,“ zaúpěla zoufale jako trápená duše.

Najít odpověď na takové sdělení není nikdy zvlášť snadné. Prostě „Ano“ se nehodí a nějaké to „Pozdrav pámbu, jak to jde?“ je příliš familiérní, a Pongo nebyl dost duchapřítomný, aby připadl na „Velmi jsem se těšil na naše setkání,“ a tak se zase jen přitrouble zahihňal.

Ztrápené oči lady Bostockové se náhle rozjasnily.

„Reginalde, posuzoval jste už někdy kojence?“

„Já?“ zděsil se Pongo.

Než však mohl pokračovat, zasáhl jeho strážný anděl v podobě sira Aylmera a zachránil ho od strašné povinnosti, jež před ním náhle vyvstala.

„Reginald se na to nehodí,“ prohlásil a Pongo, jenž ještě před několika vteřinami by rozhořčeně odmítl návrh, že by se mohl vrhnout svému hostiteli kolem krku a políbit ho na obě líce, teď pocítil mocné nutkání tak učinit.

„Já vím, kdo si to vezme na starost.“

Poté, co pohotově odmítl tuto úlohu a obdržel ujištění své choti, že mu nic nehrozí, sir Aylmer se oddal přemítání a rozmýšlení, a tato mozková činnost za tu krátkou chvíli přinesla kýžené plody. Celý ožil a jeho oko, předtím plné chmur a beznaděje, když hleděl na Ponga, se nyní vítězně třpytilo a zářilo.

Nezkušený pozorovatel by snad mohl být na pochybách o původu toho vítězného třpytu, ale kdo zná Korsičany žijící podle zásad krevní msty by hned rozpoznal, že bývalý guvernér přišel na způsob, jak pokořit nepřítele, který pokálel čest rodu. Byl to takový ten třpyt téměř nadpозemského vzrušení, který vídáme v očích ukřivděných strýců, když se jim byla naskytlá skvělá příležitost vyřídit si to s provinilými synovci.

„Já vím, kdo si to vezme na starost,“ opakoval. „William!“

„William?“

„William!“ potvrdil sir Aylmer a vychutnával si to jméno, jako by po jazyku válel doušek starého portského.

Lady Bostocková užasle zírala.

„Ale, drahouši, to je ten poslední člověk...“

„William.“

„Bude z toho úplně zoufalý!“

„William.“

„Víš, jaký je ostýchavý...“

„William. Nebudu se o tom dál bavit, Emily. Nemá cenu, abys tady stála a snažila se na tom něco změnit. William bude posuzovat kojence, na tom trvám. Teď mu přijde líto, že se schovával ve vlaku a dal se do party se starým Ickenhamem.“

Lady Bostocková si povzdychla. Kdysi mu u oltáře přislíbila, že ho bude poslouchat a následovat, a už si na to příliš zvykla.

„Dobře, jak myslíš, miláčku.“

„Tak to bychom měli. Řekneš mu to, až ho uvidíš. A řekla jsi, že vikář chce, abychom ho navštívili? Dobrá. Zajedeme tam vozem. Pojd'!“

Vyrazil ven francouzským oknem a lady Bostocková ho následovala. Když si byl setřel pot z čela kapesníkem barevně sladěným s ponožkami a kravatou, vyšel ven i Pongo. Potřeboval se nadýchnout. Měl stejný pocit, jako mívali kmenoví stařešinové po skončeném jednání o nedoplatcích na dani z chatrče.

Slunce zářilo a jemný hampshirský vánek mu chladil skráně, a tak se Pongo brzy zotavil a byl zase ve své kůži. A proto se bez otálení vrátil do zámku a jako většina lidí, kterým bylo dopřáno shlédnout sbírku sira Aylmera, i on pocítil nepřírozené nutkání se k ní vrátit, znovu si prohlédnout všechny ty ohyzdnosti a přesvědčit se, že jsou vskutku tak ohavné, jak se na první pohled zdálo. Právě když opět vstupoval francouzským oknem do domu, uviděl ho růžolící policajt, který právě pomalu, zasněně přijížděl na bicyklu k zámku. Vyrazil ostré „Ha!“ a opřel se do pedálů; oči mu ztvrdly a bojovně vysunul bradu.

Policajt se nazýval Harold Potter a byl rukou zákona v obci Ashenden Oakshott. Byl růžolící, protože den byl teplý a přijížděl zasněně, neboť myslil na Elsie Beanovou, zámeckou služebnou, jíž zaslíbil své srdce. Právě přijížděl, aby s ní vyměnil něco láskyplných slov, a myslil jen na lásku až do chvíle, kdy vjel do zatáčky a uviděl postavu kradmo vstupující oknem do domu. Od té chvíle se z Potterasnoubence stal nemilosrdný Potter-strážce zákona. Policejní obuví šlápl do pedálů, jako by jel o závod.

Haroldu Potterovi se zdálo, že to bude snadný zákrok.

Tak se stalo, že Pongo byl pohroužen do myšlenek týkajících se afrických domorodců, o jejichž inteligenci pochyboval teď ještě víc než předtím, když byl z prohlídky jejich obludných výrobků vyrušen supěním za zády. Obrátil se a shledal, že před ním stojí velký strážník s ryšavým knírem.

„Ha!“ vykřikl polekaně.

„Ha!“ opáčil strážník jako alpská ozvěna.

Nebylo by namíste předstírat, že zde nevznikla nanejvýš trapná situace. Lord Ickenham by ji uvítal, neboť by ji pokládal za jedno ze zábavných vybočení z kolejí všedního života, ale Pongo byl jiný. Od hlavy k patě se oblihl studeným potem. Pongo se lišil od svých kamarádů z Klubu trubců, kteří policajtům dávali spropitné, když na to měli, a kradli jim přilby u příležitosti henleyských veslařských závodů; Pongo měl z policie opravdovou hrůzu. Tehdy na psích dostizích, což byla ona událost, za kterou ho lord Ickenham kritizoval, mu bylo velmi nevolno, když ho strážník držel za límec a vyzýval ho, aby šel s ním a nekladl odpor. Tento strážník zde se mu podobal, jako by byl jeho dvojčetem.

Chabě se usmál.

„Ach, buďte zdravý,“ řekl.

„Vy taky,“ řekl strážník chladně. „Co je to tady?“

„Co je co tady?“

„Co děláte na tomto vymezeném soukromém pozemku?“

„Pozvali mě sem na krátkou návštěvu.“

„Ha!“

Pongo viděl, že rozhovor nijak nesměřuje k rozuzlení. Situace byla od samého počátku neradostná a postupně na neradostnosti ještě nabývala. Proto uvítal, když se k jejich *tête-à-tête* dostavila další osoba, malá, podsaditá dívka rezolutního chování. Měla modré oči a ohrnutý nosík a byla oblečená jako služebná. Pozorovala scénu s velkým zájmem.

„No ne,“ řekla, „jak ses sem dostal, Harolde? A kdo je tohle?“

„Osoba zadržaná na vymezeném soukromém pozemku,“ stručně vysvětlil konstábl Potter.

Pongo si zase otíral zrosené čelo kapesníkem, kterým teď zamával na protest.

„Co máte pořád s tím vymezeným pozemkem?“ ohradil se popuzeně. „To se mi vůbec nelíbí, strážníku, že vykřikujete neustále cosi o vymezených pozemcích. Proč bych nemohl být na vymezeném soukromém pozemku, když mě sem pozvali? Tadyhle naše milá dobrá slečna komorná...“

„Slečna Beanová, má snoubenka,“ představil ji strážník mrazivě.

„Vskutku? Mé nejsrdečnější blahopřání, slečno Beanová. A stále zdraví!“

„Díky, nápodobně.“

„Doufám, že budete velice, velice šťastní. Ale hlavně doufám, že mu dosvědčíte, že jsem sem opravdu byl pozván. Zrovna jsem přijel auťákem a pobudu několik dní. Twistleton, asi jste o mně slyšela, zasnoubený se slečnou Bostockovou. Jistě se tu nemluví o ničem jiném než o mně.“

„Slečna Hermiona je zasnoubená s gentlemanem, který se jmenuje Twistleton.“

„No tak vidíte.“

„A Jane slyšela při večeři, že má dnes přijet. Asi to bude on, Harolde.“

„To jste řekla moc dobře, slečno Beanová,“ řekl Pongo s nadšeným důrazem. Tohle logicky hovořící děvče si ho rázem získalo. „To se ví, že jsem on. Koukejte,“ ukázal strážníkovi podšívku svého saka, kde měl vyšito *R. G. Twistleton*. „Tady máte svědectví jednoho z nejspolehlivějších krejčích v Londýně, černé na bílém.“

„To taky může být něčí kabát, co jste koupil v sekáči,“ řekl strážník, chápaje se posledního stébla.

Pongo se na něho přísně podíval.

„To neříkejte ani žertem. Ale mohl byste,“ dodal v záchvatu náhlé inspirace, „zatelefonovat na faru a vyžádat si sira Aylmera, který tam právě s vikářem drží konferenci o koncích, a můžete se ho zeptat, jestli mě tady opustil chvíli poté, co jsme setrvali v delším přátelském rozhovoru.“

„Co, vy jste mluvil se sirem Aylmerem?“

„Samozřejmě jsem mluvil se sirem Aylmerem. Jsme totiž jedna ruka.“

Konstábl Potter se konečně zdál být přesvědčen.

„Tak to je asi v pořádku. Prosim za prominutí, pane.“

„To nic, strážníku.“

„Takže já bych šel, rozloučím se. Dáš mi kapku čaje, Elsie?“

Elsie zvedla nosík.

„Můžeš si jít do kuchyně. Já nejdu. Je tam tvá sestra, na návštěvě u kuchařky.“

„Ha!“ strážník setrval na chvíli v zamyšlení. Jeho mysl se svářila, chtělo se mu více čaje, nebo společnosti milované dívky? Bohužel je třeba říci, že dal přednost čaji.

„Tak já si tam zaskočím.“ A jak pravil, tak i učinil.

Elsie nespokojeně hleděla na odcházející modrá záda.

„Ty a ta tvoje sestra!“ pronesla.

Její hořkost byla tak zřejmá, že se Pongo neubráníl zvedavosti. Zde je, řekl si, služebná s nějakým tajným zármutkem, nebo se strašně mýlím. Přestal si otírat čelo a obrátil se tázavě k Elsii.

„Vy nemáte ráda jeho sestru?“

„Ne, nemám.“

„Nu, je-li tam nějaká rodinná podoba, pak vás úplně chápu,“ řekl Pongo, kterému se teď po strážnickově odchodu zdál Ashenden Manor jako docela příjemné hnízdo. „A proč ji nemáte ráda? V čem je chyba?“

Elsie Beanová byla vstřícná, přátelská duše. Ačkoli jí bylo vštěpováno, že správná služebná se má chovat povzneseně a nezájímavě, nikdy toho stavu nedosáhla. Ve styku s vládnoucí třídou, kde by se hodilo pouze odměřeně ucedit „Ano, pane“ nebo „Nikoli, madam“, se Elsie často pouštěla do živého hovoru a upadala do nadměrné upovídanosti. Nadto se nyní cítila v postavení hostitelky.

„To vám teda povím, v čem je chyba. Furt na něho dotírá, že nesmí vopustit službu u policie. To je porád ‚To určitě nedělej, Harolde,‘ a ‚Nenech Elsie, aby tě vovlivňovala proti tvejm zajmum.‘ Už mi to vážně leze krkem.“

Pongo se na to úporně soustředil.

„Tak počkejte, jestli tomu rozumím,“ řekl. „Vy byste ráda, aby odevzdal erární boty a pendrek a šel dělat něco jiného, neboli jinými slovy, aby už nebyl poldou? Je to tak?“

„Jo.“

„Ale sestra s tím nesouhlasí. To je mi jasné. A proč vy byste ráda, aby odevzdal erární boty a pendrek?“ otázal se Pongo. Člověk, který celé roky usiloval o přípuštění k advokátním zkouškám, si zvykne klást správné otázky.

Zdálo se však, že Elsie je takovou otázkou překvapená.

„Vy byste to snad nechtěl? Kdybyste byl děvče, byl byste rád vdanej za poldu? Poldu nemá nikdo rád. Kdybych řekla doma ve Východním Bottonu, že si budu brát poldu, tak by z toho dostali psotník. Zvlášť by to vzalo mého bráchu Bertíka, kterej má teďkon v září přijít domů.“

Pongo k tomu chápavě přikývl. Až dosud ji považoval za zdejší vesničanku, ale teď pochopil z jejího projevu, že Londýňanka, zvláště když pochází z Východního Bottonu, okrsku proslulého svým živým naturelem, musí mít na věc úplně jiný náhled. Taková dívka nechce spojit svůj osud s člověkem, který se živí tím, že bere provinilce za límec a klade jim ruku na rameno. Zajisté, že kromě bratra Bertíka, dočasně mimo kruh rodiny, jsou tam ještě různí strýcové Herberti a bratrance Georgeové, kteří by v případě takové mesaliance jistě usoudili, že došlo k vážnému pošpinění rodinné cti.

„Ano, to jistě, teď chápu,“ řekl. „Ale čeho by se chytil, kdyby nebyl u policie? Teď není snadné sehnat místo.“

„Chci, aby koupil hospodu. Von má na knížce tři sta liber, protože vyhrál vloni v zimě ve fotbalový lotynce.“

„To měl teda kliku.“

„Jenže se bojí sestry a já ho furt nemůžu přesvědčit. Povídám ‚Harolde, poslouvej, co tě říkám,‘ ale von jenom si žvejká knír a přešlapuje. Já si teda myslím,“ uzavřela Elsie filozoficky, „že nula vod nuly pojde a nic z toho nebude. Co je to tu za sajrajt na zemi?“

„Byla to taková věcička, upadlo mi to.“

„A von vo tom ví?“

„Ano, už na to přišla řeč.“

„Se divím, že vám rovnou neukous hlavu.“

„V jednu chvíli jsem si myslel, že se k něčemu takovému chystá. On je tvrdý oříšek, co?“

„Nafrněnej nádiva,“ usoudila Elsie.

Pongo vyšel do haly, neboť se už zcela nabažil afrického umění a chtěl trochu přecházet sem a tam a při chůzi přemýšlet. Sám si už stačil utvořit názor na charakter sira Aylmera Bostocka a teď ho zaujala jeho shoda s výrokem ženy, která ho dobře znala.

Nafrněný nádiva? To znělo jako odsudek. Jeho všeobecný vztah k nafrněným nádivům byl podobný jako vztah obyvatel Východního Bottonu k příslušníkům policejního sboru. Neměl je rád a obával se jich. Začalo se mu zdát, že sňatek s Hermionou Bostockovou, jakkoli sám o sobě věc dobrá a žádoucí, je spojen s jistými riziky, která si teprve nyní začínal uvědomovat. Bude nutno o tom všem uvažovat.

„A co lady Bostocková? Zatím vstoupila do mého života jen zcela letmo. Myslím, že není až tak hrozná?“

„Ó ano, ta je určitě lepší,“ souhlasila Elsie, „ale nejradši mám pana Williama.“

„A to je kdo?“

„Jejich synovec, pan Oakshott.“

„A jo, já zapomněl. Toho znám, nebo jsem ho znával. Má takový hodně růžový obličej?“

„Teď je spíš jako kečup. To má od slunce v jižních krajích. Přijel právě z Brazílie. Vykládal mi dnes ráno o Brazílii.“ Elsie se pohotově zmocnila navrativšího se cestovatele a důkladně ho vyzpovídala. „Voni tam střílejí ptáky otrávenejma šipkama.“

„Otrávené šipky, skutečně?“

„No, skrz foukačky.“

Pongo byl obvykle se vším svolný, ale toto bylo příliš. Už sice uplynulo dost času od dob, kdy naposledy četl *Mladé dobrodruhy na Amazonce*, ale mnohé si ještě pamatoval.

„Určitě ne otrávené.“

„Jo, pan William mi to tak řekl.“

„Klamal. Otrávené šipky používají jen na příbuzné svých manželek. Zamyslete se nad tím, má drahá slečno Beanová. Když střílí brazilský domorodec na ptáka, činí tak s jistým úmyslem. Posléze si jej hodlá připravit, buď na rožni, nebo *fricassé*. A kdyby ten pták byl naložený v jedu, domorodec by se se špatnou potázal, neboť po prvním soustě by se v hrozných mukách rozloučil se světem. Oni ti brazilští domorodci jsou troubové, ale nejsou zatracení troubové. Chcete-li skutečně vědět, jak loví ptáky, mohu vám to předvést. Udělají si takový jako prak,“ vytáhl kapesník a udělal z něj smyčku. „Pak si najdou vhodné střelivo, jako třeba

tohle těžítko, a vloží jej do toho jako praku. A pak s tím takhle zatočí a... A herdek, kam to šlo?“

Neměl v úmyslu předvést celý úkon, nýbrž jen jaksi naznačit a pak to zarazit před uvolněním projektilu, a zbytek pouze vylíčit slovy. Ale dal se unést svým uměleckým výkonem. Halou se rozlehl zvuk tříštění a cosi bílého v koutě zůstalo ležet v troskách.

„Krucí,“ pravila Elsie, „vy s tím nepřestanete, dokud nebude půl baráku rozflákanýho. Vy to schytáte, až se starej vrátí.“

Už potřetí od chvíle, kdy vstoupil do tohoto domu hrůzy, se Pongovo čelo orosilo. Setkání s domácím pánem nad zbytky věcičky z rudého bahna dlelo dosud živě v jeho paměti, takže si dokázal snadno představit, jak to schytá, až se starej vrátí.

„Co to bylo?“ zeptal se a zcela správně mluvil o bílém objektu v minulém čase.

„Taková uříznutá socha, co mu dali, když přestal bejt guvernérem v tý africký díře, co tam bejval guvernérem. Kuchařka říká, že se to menuje busta. Moc si toho považoval. Tudle šel kolem, když sem to jako voprašovala a náák sem do toho šťouchla a von se zastavil a řek, ‚Opatrně s tím, děvče! Dávejte si dobrý pozor, co děláte!‘ Krucinál!“

Na Pongově čele došlo ke stavu, který by pečlivý stylista popsal jako zaperlení. A zároveň ho i zamrazilo do morku kostí. Byl jako jeden z těch neobyčejných dezertů, do kterých se člověk pustí s představou, že jde o horký náky, a najednou překvapeně zjistí, že se uvnitř skrývá zmrzlina.

Bylo to horší, než se dosud domníval, nikoli jedna z těch drobných nehod, které se vyřeší zamumlanou omluvou na jedné straně a dobrosrdečným smíchem na straně druhé. Nikoli; bylo to, jako kdyby měl sir Aylmer oblíbené a hýčkané dítě, které by Pongo vzal přes zátylek a nadobro je složil. A k tomu se to stalo hned po té nehodě s hliněnou věcičkou. Jaká bude asi reakce vznětlivého hostitele na tuto novou a ještě snad závažnější ztrátu?

„Prokristapána,“ zabědoval a poklesl v kolenou, „co si mám teď počít? To jsem v pěkný rejži. Poradte mi, drahá slečno, jak to řešit?“

Snad se ve Východním Bettletonu rodí takové čilé hlavy, snad jsou všechny ženy takové: Elsie měla okamžitě nápad. Ani na okamžik nezaváhala.

„Koukejte,“ řekla, „von je to takovej tmavej kout a von moc nevidí, tak si třeba ani nevšímne. Von nenosí brejle, protože si myslí, že mu to nesluší, Jane to slyšela při večeři. Na vašom místě bych skočila do auta a frčela rovnou do Londýna, koupila ňákou podobnou takovou bustu a postavila ji tam. Se s váma sadim, že si ničeho nevšímne.“

Chvíli trvalo, než Pongův otupělý mozek pochopil, co mu radí. Pak se mu rozjasnilo a poznal, že to je to pravé. To děvče se vyzná!

Ale frčet do Londýna ani nebude nutné. Náhrada za bustu je mnohem blíž! Přesně řečeno, v domě lorda Ickenhama. Bystře si připomněl scénu u včerejší večeře... strýc Fred ukazuje palcem do rohu, kde stojí busta, kterou tam postavila Sally, tak to řekl, že ji svěřila do jeho péče, a Pongo se na ni bez zájmu podíval. To je opravdu ironie osudu... Až se na ni příště podívá, rozhodně to nebude bez zájmu.

Výrazně se rozjařil na duchu. Ickenham Hall nebyl dál než nějakých dvanáct mil, a to se dá ujet, usoudil hrdý majitel a řidič sportovního vozu Buffy-Porson, je-li to nezbytné, za tři a čtvrt minuty. Není problém dojet tam a zpátky daleko dřív, než jeho hostitel dokončí svou poradou s vikářem.

Rozzářil se na Elsie.

„Tím je to dáno. Jdu pro káru.“

„Jasně.“

„A vy byste to zatím mohla vzít smetáčkem na lopatku, že?“

„Určitě.“

„To je ono. Senzace. Úžasné. Jedem!“ zvolal Pongo a rozběhl se ke garážím.

Po skončení záchranných prací zůstala Elsie Beanová stát na předních schodech. Pongo předjel a přitom si zahaleně uvědomil, že své spolupracovníci na likvidaci nehody vůbec nepoděkoval. Byla přece tak skvěle nápomocná a on se zachoval jako hulvát.

„Jářku,“ řekl a vylezl z vozu, „v tom shonu a zmatku nedávných událostí jsem úplně zanedbal sdělit vám, že jsem vám děsně zavázaný za vaše úsilí a za nadšenou podporu,

kteřou jsem ve vás nalezl, a že jste mě vlastně zachránila od osudu horšího než smrt, to jest od zničujícího pohledu starého Jacka Rozparovače a dotyku jeho jedovaté sliny.“

Elsie Beanová opáčila, že to uđělala ráda a že to nestojí za řeč, a Pongo jí vděčně stiskl ruku.

„Kdyby nebylo vás, tak bych byl úplně v rejži a potřetí na lopatkách, takže vám dlužím víc, než můžu vyjádřit slovy.“ Držel ji stále vděčně a procítěně za ruku, a od procítěného držení je k vděčnému, bratrskému polibku jen krůček.

Políbil ji tak, že Bill Oakshott, který právě vyšel zpoza rohu, vraceje se z jedné ze svých dlouhých procházek, jež měly ulevit jeho srdci zmučenému neopětovanou láskou, to viděl od začátku až do konce.

Pongo svižně skočil za volant, zamával jí a vyrazil za svým posláním, a Bill se za ním díval naprosto omráčen. Pongo byl ten druh chlapce, který se s pokračujícím věkem příliš nemění, a Bill ho okamžitě poznal.

Ale přece jen...

„Nebyl to pan Twistleton?“ zeptal se Elsie.

„Ano, pane,“ řekla Elsie nevzrušeně a vůbec ji nenapadlo, že by někdo mohl vidět v tom polibku něco pohoršlivého, aniž mohla co tušit o zmatku v jeho duši. Ve Východním Bottletonu jsou polibky běžná věc, každý s každým, jako první křesťané. „Řek, že s těma domorodcema je to jinak, pane William!“

„Co? S kým?“ otázal se Bill.

„S domorodcema v Brazílii. Nestřídějí ptáky jedovatejma šipkama, jenom příbuzný od manželky. Na ptáky mají takový jako praky.“

Billa Oakshotta stálo velké úsilí se ovládnout a neříct něco sprostého na adresu brazilských domorodců. V jeho myšlenkovém světě nebylo místa pro brazilské domorodce. Byl celý zaujat Pongem.

Toto tedy byl, říkal si, ten člověk, jemuž Hermiona dala slovo, svěřila své budoucí štěstí, prostopášník, který byl kdysi donchuánem taneční školy a teď líbá služebné na předních schodech. Jak přesný byl odhad lorda Ickenhama! Pardál nemůže ztratit své skvrny, nebo může? Tento pardál se zřejmě vůbec nesnaží.

„Ať visím,“ rozhorlil se spravedlivě, zcela ochromen strašlivostí situace.

Napadl ho nepodstatný detail. „Kam jel?“

„Do Londýna, pane.“

„Do Londýna?“

„Ano, pane.“

„Ale vždyť sotva přijel...“

„Ano, pane.“

„Řekl, proč jede do Londýna?“

Elsie byla spolehlivý spiklenec a věděla, co říct a jak se nepodřeknout.

„Ne, pane, řek jenom, ‚Jářku, myslím, že si teď zajedu do Londýna‘, a už si to frčel.“

Bill Oakshott se zhluboka nadechl. Od dob, kdy ho viděl naposled, se jeho vrstevník, nikdy skutečný génius, zřejmě už docela pomátl. Což se stává, aby rozumný člověk přijel z Londýna na venkov a řekl ‚Jářku, myslím, že si teď zajedu do Londýna‘ a zase hned odfrčel? Ne, to se nestává.

S těžkým srdcem si nacpával dýmku. Duševně zdraví prostopášníci jsou špatní, pomyslel si, ale prostopášní magoři, to je konec.

O B S A H

1. Lord Ickenham a nesmělý mladý soused	7
2. Pongo Twistleton chce začít nový život	17
3. Pongovy osudové nehody	28
4. Otisovy obchodní nesnáze	49
5. Konstábl Potter odhaluje podvodníka	60
6. Inkognito lorda Ickenhama	72
7. Konstábl Potter na stopě podvodníka	95
8. Bill Oakshott důrazně varuje prostopášníka	112
9. Potterův neúspěšný zásahv noční zahradě	127
10. Klíčový moment v životě nakladatele Otise Paintera	159
11. Hrdinský čin Sally Painterové	169
12. Návštěva starého spolužáka Planka	190
13. Zrušené zasnoubení. Čí je to dům?	202
14. Šťastný konec. Jak jinak?	215

P. G. Wodehouse

Strýc Dynamit

Z anglického originálu Uncle Dynamite (The Overlook Press, Peter Mayer Publishers, Inc., Woodstock and New York) přeložil Ivan Vávra. Ilustrace Adolf Born. Typografie Vladimír Verner. Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o., roku 2009 jako svou 899. publikaci. Vydání první. AA 10,82. Stran 232. Odpovědná redaktorka Marie Válková. Vytiskla tiskárna Finidr, s. r. o.
Doporučená cena 228 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-001-5